

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Nem vagyunk-e mindannyian koldusok?”

Legyünk akár gazdagok, akár szegények, meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt, amikor mások szükségét látják.

Milyen csodás új elemmel bővült az általános konferenciánk! Bien hecho, Eduardo.

Szolgálata kezdetének legmegdöbbentőbb pillanatává vált, amikor Jézus felállt otthona, Názáret zsinagógájában, és felolvasta az Ésaías által megjövendölt e szavakat, amint azt Lukács evangéliumában olvashatjuk: „Az Úrnak lelke van én rajtam, mivel hogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és... szabadon bocsássam a lesujtottakat.”¹

Ez volt a Szabadító első nyilvános bejelentése messiási küldetéséről. Ám ez a vers azt is egyértelművé teszi, hogy a végül meghozandó engesztelő áldozatához és feltámadásához vezető útján Jézus elsődleges és mindenekelőtti messiási kötelessége a szegények megáldása lesz, ideértve a lélekben szegényeket is.

Szolgálata kezdetétől fogva Jézus különleges szeretettel fordult az elszegényedettek és a hátrányos

helyzetűek felé. Két ilyen ember otthonába született, és még sokkal több ilyen között nőtt fel. Nem ismerjük halandó léte minden részletét, de egy alkalommal ezt mondta: „A rókáknak vagyon barlangjok és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.”² Úgy tűnik, hogy a menny és a föld Alkotója, aki „minden dolgot [teremtett], ami azokban van”³, legalábbis felnőtt élete során hajléktalan volt.

A világ történelme folyamán a szegénység jelentette az emberiség legnagyobb és legelterjedtebb kihívását. Legszembetűnőbb kára általában fizikai jellegű, de még lesújtóbb lehet az azt kísérő lelki és érzelmi károsodás. Akárhogy is, a nagy Megváltó nem adott gyakrabban ismételt felhívást, mint hogy csatlakozzunk Hozzá e teher könnyebbé tételében. Jehovaként azt mondta, szigorúan meg fogja ítélni Izráel házáat, mert „szegénytől rablott marha van házaikban”.

Majd így folytatta: „Mi dolog, hogy népemet összezúzzátok, és a szegények orcáját összetöritek?”⁴

A Példabeszédek írója szívbe markolóan egyértelművé tette a kérdést: „A ki elnyomja a szegényt, gyalázattal illeti annak teremtőjét; [és] a ki bedugja fülét a szegény kiáltására; ő is kiált, de meg nem hallgattatik.”⁵

Napjainkban Jézus Krisztus visszaállított egyháza még nem érte meg az első évfordulóját, amikor az Úr azt parancsolta az egyháztagnak, hogy „figyeljenek oda a szegényekre és a szűkölködőkre, és siessenek a segítségükre, hogy ne szenvedjenek”⁶. Figyeljétek meg az e versben álló felszólítást: „hogy *ne* szenvedjenek”. Ilyen nyelvezetet használ Isten, amikor valamit igen komolyan gondol.

A világban lévő egyenlőtlenség monumentális kihívását tekintve mit tehet egyetlen férfi vagy nő? Maga a Mester adott erre választ. Amikor elárulása és keresztre feszítése előtt Mária drága temetési kenettel megkenete Jézus fejét, Iskariotes Júdás tiltakozott e tékozlás ellen, és „hábor[gott] vala”⁷ az asszony ellen.

„Jézus pedig monda: ...miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett...

Ő a mi tőle telt, azt tevő”⁸.

„Ő a mi tőle telt, azt tevő”! Milyen velős szabály! Egy újságíró egyszer a Kalkuttában élő szegények megmentésére irányuló reménytelen feladatáról faggatta Teréz anyát. Az újságíró azon a véleményen volt, hogy statisztikai értelemben Teréz anyja az égvilágon semmi változást nem ért el. Ez a figyelemre méltó, apró asszony azzal vágott vissza, hogy munkája a szeretetről szól, nem a statisztikáról. Elmondta, hogy a hatáskörén kívül eső rengeteg ember ellenére képes betartani a parancsolatot, hogy szeresse Istent és a felebarátját azzal, hogy szolgálja a hatáskörén belül lévőket mindenével, amiye csak van. Egy másik alkalommal ezt mondta: „...amit teszünk, csak egy csepp a

tengerben. Anélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb volna a tenger.”⁹ Az újságíró erre józanul csak annyit felelt, hogy a kereszténység nyilvánvalóan *nem* statisztikai törekvés. A férfi hozzátette, hogy ha nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnös miatt, mint kilencvenkilenc olyan ember miatt, akiknek nincs szükségük bünbánatra, akkor Isten minden bizonnyal nem tartja valami nagyra a százalékos adatokat.¹⁰

Tehát hogyan tehetjük meg azt, ami tőlünk telik?

Például úgy, ahogyan Benjámín király tanította, hogy nem tartjuk vissza a javainkat azért, mert úgy véljük, a szegények maguk idézték elő saját nyomorúságukat. Meglehet, hogy néhányan *tényleg* maguk okolhatók nehéz helyzetükért, de nem pontosan ez-e a helyzet mindannyiunkkal? Nem ezért teszi-e fel a kérdést ez a könyörületes uralkodó, hogy „nem vagyunk-e mindannyian koldusok”¹¹? Nem fohászkodunk-e tán mindannyian segítségért és reményességért és imákra adott válaszokért? Nem esdeklünk-e általunk elkövetett hibák és általunk okozott problémák megbocsátásáért? Nem könyörgünk-e, hogy a kegyelem ellensúlyozza gyengeségeinket, és hogy az irgalom győzedelmeskedjen az igazság felett legalább a mi esetünkben? Nem csoda hát, hogy Benjámín király azt mondja: azzal *nyerjük el* bűneink bocsánatát, ha Istenhez könyörgünk, aki irgalommal válaszolni fog, de úgy fogjuk *megtartani* bűneink bocsánatát, ha mi magunk is irgalommal válaszolunk a nekünk könyörgő szegényeknek.¹²

Az értük tett irgalmas cselekedetek mellett imádkoznunk is kell a szükséglet látókért. Egy csoportnyi zorámitát, akiket egyházbéli társaik „szennyeknek tartották” és „annyira becsülték...,

mint a salakot” – ezek szentírásbeli kifejezések –, nem engedtek be gyülekezeti házaikba „öltözékük durva szövése miatt”. Mormon így fogalmazott: „szegények voltak a világi dolgok tekintetében; és így szívükben is szegények voltak”¹³ – két olyan állapot ez, amely szinte mindig kéz a kézben jár. A misszionárius társak, Alma és Amulek a rongyokba öltözöttek elítélendő elutasítását azzal ellensúlyozták, hogy elmondták nekik: bármilyen kiváltságokat tagadjanak is meg tőlük mások, mindig tudnak imádkozni – a mezejükön, a házukban, a családjukban és a szívükben.¹⁴

De aztán Amulek így szól ehhez a csoporthoz, akik maguk elutasításban részesültek: „Ha [miután imádkoztatok,] *elutasítjátok* a szűkölködőket és a mezíteleneket, és nem látogatjátok meg a betegeket és a nyomorultakat, és nem adtok a javaitokból, *ha van*, azoknak, akiknek szükségük van arra – azt mondom *nektek*, hogy... akkor íme, imátok hiábavaló, és semmit nem ér nektek, és olyanok vagyok, mint a képmutatók, akik megtagadják a hitet.”¹⁵ Micsoda erőteljes emlékeztető arra, hogy legyünk akár gazdagok, *akár* szegények, meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt, amikor mások szükségletet látnak.

Na mármost mielőtt még az a vád érne, hogy valamiféle Don Quijoteszerű, világraszóló szociális programot javaslok, vagy a koldulásban látom a felemelkedés lehetőségét, biztosítani szeretnék benneteket afelől, hogy minden más férfihoz és nőhöz hasonlóan én is nagy becsben tartom az iparkodás, a szorgalom, az önellátás és az ambíció alapelveit. Mindig is elvárják tőlünk, hogy segítsünk magunkon, mielőtt mások segítségét kérnénk. Továbbá azt sem tudom pontosan, hogy miként kellene eleget tennetek az azok iránti kötelességeteknek, akik nem mindig akarnak vagy tudnak segíteni önmagukon. Azt azonban tudom, hogy Isten tudja, és Ő segít és vezet majd benneteket a tanítványság könyörületes tetteiben, ha lelkiismeretesen törekedtek és imádkoztok és nyitott szemmel jártok, hogy betartsatok egy olyan parancsolatot, amelyet Ő újra és újra megadott nekünk.

Bizonyára értitek, hogy olyan szerteágazó társadalmi szükségletekről beszélek most, amelyek messze meghaladják az egyház tagjainak erejét. Szerencsére az Úr módja, mellyel a sajátjainkról gondoskodhatunk, könnyebb: mindenkinek, aki fizikailag képes rá, be kell tartania a böjt törvényét. Ésaías ezt írta:

„Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek:

...hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad...? [Hogy] az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat...?”¹⁶

Tanúságomat teszem a csodákról – mind lelki, mind fizikai csodákról –, melyek azoknak adatnak, akik betartják a bőjt törvényét. Tanúságomat teszem a csodákról, melyek engem értek. Valóban, ahogyan Ésaías lejegyezte, megtörtént már, hogy én is felkiáltottam a bőjt során, és Isten valóban így válaszolt: „Ímé, itt vagyok.”¹⁷ Tartsátok becsben ezt a szent kiváltságot legalább havi egy alkalommal, és legyetek olyan nagylelkűek a bőjti felajánlásban és más emberbaráti, oktatásügyi és misszionáriusi hozzájárulásban, amennyire a körülményeitek engedik. Ígérem, hogy Isten bőkezű lesz veletek, és azok, akik általatok kapnak enyhülést, mindörökre áldottnak nevezik majd a neveteket. A tavalyi esztendőben több mint 750 000 egyháztag kapott segítséget az odaadó püspökök és segítőegyleti elnökök által szétosztott bőjti felajánlásoknak köszönhetően. Ez rengeteg hálás utolsó napi szentet jelent.

Fivéreim és nőtestvéreim, egy efféle prédikáció megköveteli, hogy nyilvánosan elismerjem életem meg nem érdemelt és véget nem érő áldásait, mind a fizikaiakat, mind a lelkieket. Hozzátok hasonlóan alkalmanként nekem is támadtak pénzügyi aggályaim, de soha nem voltam szegény, sőt, még csak nem is tudom, mit éreznek a szegények. Továbbá nem ismerem minden okát, hogy miért olyan rengetegfélék születésünk, egészségünk, tanulásra és anyagi jólétre kapott lehetőségeink körülményei itt a halandóságban, de amikor oly sok embert látok nélkülözni, akkor tudom, hogy „jómagam csakis Isten kegyelme által jutottam el idáig”¹⁸. Azt is tudom, hogy bár talán nem vagyok őrizője a testvéremnek, de testvére vagyok a testvéremnek, és „mert sokat kaptam, énnekem is adnom kell”¹⁹.

E tekintetben személyes tiszteletemet fejezem ki Thomas Spencer Monson elnök előtt. Áldásnak tartom, hogy immár 47 esztendeje állok kapcsolatban vele, és a kép, amelyet halálom napjáig őrizni fogok róla a szívemben, az, amikor a gazdasági válságban lévő Kelet-Németországból a házi papucsában repült haza, mert nemcsak a váltás öltönyét és ingeit hagyta ott, hanem még a lábán lévő

cipőt is. „Mily szépek a hegyeken [és a repülőtér termináljain át csoszogó] örömondónak lábai, a ki békességet hirdet...”²⁰ Monson elnök megtett minden tőle telhetőt az özvegyekért és az apátlanokért, a szegényekért és az elnyomottakért – többet, mint bárki, akit ismerek.

Egy Joseph Smith profétának adott 1831-es kinyilatkoztatásban az Úr azt mondta, hogy a szegények egy nap „látni fogják Isten királyságát hatalommal és nagy dicsőséggel jönni a szabadságukra”²¹. Segítsünk hát e jövődőlés beteljesedésében azzal, hogy Jézus Krisztus igaz egyházában betöltött tagságunk hatalmával és dicsőségével megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy megszabadítsunk mindenkit, akit csak tudunk, a szegénységből, amely fogva tartja őket, és a nélkülözéstől, amely romba dönti számos álmukat. Ezért imádkozom Jézus Krisztus irgalmas nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 4:18.
2. Máté 8:20.
3. 2 Nefi 2:14; 3 Nefi 9:15.
4. Ésaías 3:15–16.
5. Példabeszédek 14:31; 21:13.
6. Tan és a szövetségek 38:35.
7. Lásd Márk 14:3–5; lásd még Máté 26:6–9; János 12:3–5.
8. Márk 14:6, 8; kiemelés hozzáadva.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, ed. José Luis González-Balado and Janet N. Playfoot (1985), 20.
10. Lásd Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), 28–29, 118–19; lásd még Lukács 15:7.
11. Móziás 4:19.
12. Lásd Móziás 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Lásd Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; kiemelés hozzáadva.
16. Ésaías 58:6–7.
17. Ésaías 58:9.
18. Attributed to John Bradford; lásd *The Writings of John Bradford*, ed. Aubrey Townsend (1853), xliii.
19. Mert sokat kaptam. *Himnuszok*, 139. sz. © Harper San Francisco.
20. Ésaías 52:7.
21. Tan és a szövetségek 56:18; lásd még a 19. verset.